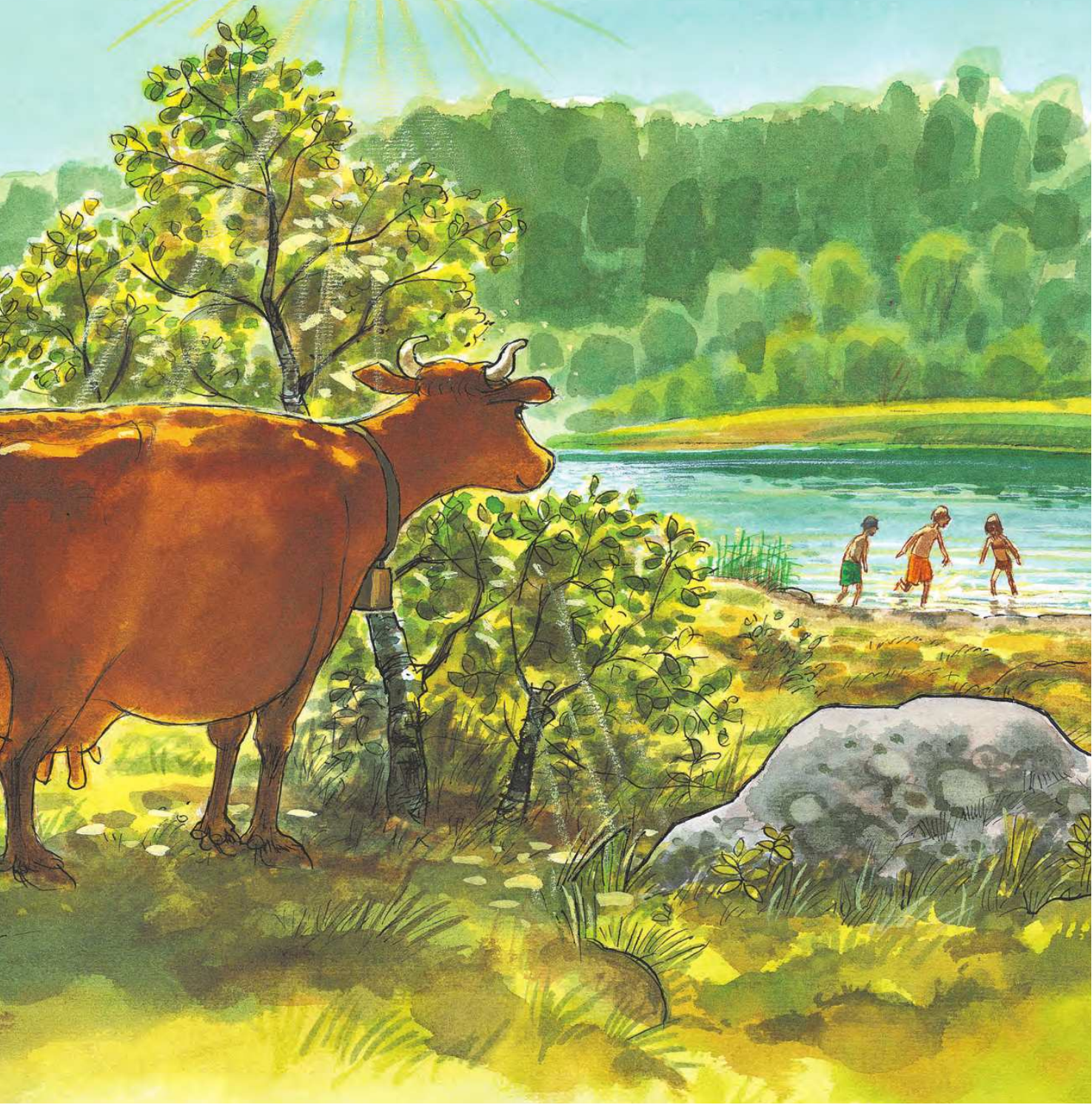

Був теплий літній вечір. Корови лежали на луці й ремигали. Усі, крім Мама Му. Вона стояла за березами і дивилася на озеро.

Ось-ось зайде сонце. Від берега долинали плюскіт і сміх. Там купалися діти.

МАХ-МАХ-МАХ. То прилетів Ворон.

— Привіт, Вороне! Як добре, що ти прилетів! — мовила Мама Му.

— Привіт, Мамо Му! А що таке?

— Глянь, Вороне, ти це бачив?

— Атож, — відповів Ворон. — Я бачив це хтозна-скільки разів у житті.

Мама Му повела рогами й мовила:

— Дитяча гірка! На березі озера поставили дитячу гірку!

— Та ну, — не повірив Ворон.

— Я простояла тут цілий день і дивилась, як бавилися діти, — сказала Мама Му.

— Це так весело, Вороне! А зараз діти підуть.

Мамі Му не стоялося на місці. Вона весь час підстрибувала:
— Вороне... зараз *наша* черга!
— Ні! — вигукнув Ворон.
— Чого це ні?
— Ти корова, Мамо Му.
— Але ж дитячу гірку поставили на луці, де пасуться корови.
Хіба не так, Вороне? — спитала Мама Му.

— КРА-А! Однак вона для дітей, Мамо Му. Діти завжди тут купаються. Діти люблять спускатися з гірки. Через те її тут і поставили. А не тому, що на луці пасуться корови. Зрозумій же ти це!

— Ходімо туди, — сказала Мама Му й рішуче побігла до дитячої гірки.

У неї на шиї дзеленькав дзвіночок. Ворон полетів слідом.

— Що ж, іди. Тільки не спускайся. Там надто вузько для корови. Вона не витримає корови. Там є драбина. Не піднімайся по ній!

Мама Му зупинилася біля дитячої гірки і глянула вгору:

— Ой, як високо... Вороне...

Вона замислилася.

— Не проси, щоб я тебе *підпихав!* — крикнув Ворон. — Я не підпихатиму! Із цього *нічого* не вийде. Жодний ворон не зможе підпихати корову. Я не подужаю!

Мама Му лагідно дивилася на нього:

— Не подужаєш? Бідолашечка.

